

ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗ UNIVERSAL PICTURES

Η ΧΙΟΝΑΤΗ
ΚΑΙ Ο
ΚΥΝΗΓΟΣ™

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ —

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SNOW WHITE AND THE HUNTSMAN

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Χιονάτη και ο Κυνηγός**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lily Blake

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

Copyright © 2012 Universal Studios.

Snow White and the Huntsman is a trademark and copyright
of Universal Studios. Licensed by Universal Studios Licensing LLC.

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-882-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Η ΧΙΟΝΑΤΗ ΚΑΙ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Βασισμένο στο σενάριο της κινηματογραφικής
ταινίας από τους Ίβαν Ντόχερτι
και Τζον Λι Χάνκοκ και Χοσέιν Αμίνι
Μια ιστορία γραμμένη από τον Ίβαν Ντόχερτι

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

Το βιβλίο αυτό είναι μυθοπλαστικό. Ονόματα, ήρωες, τοποθεσίες και περιστατικά αποτελούν προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα και χρησιμοποιούνται υποθετικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις της πραγματικότητας είναι συμπτωματική.

**Ποιος θα είσαι όταν έρθει το τέλος;
Το τέλος ενός βασιλείου,
Το τέλος του καλού.
Θα το βάλεις στα πόδια;
Θα κρυφτείς;
Ή θα κυνηγήσεις το κακό
Σαν αληθινός μαχητής;**

Σήκω απ' τη στάχτη
Ψηλά στον ουρανό την αυγή,
Σήκω και φώναξε δυνατά
Ν' ακουστεί του πολέμου η κραυγή.
Να ακουστεί απ' τα βουνά
Μέχρι το δάσος, τα δέντρα, κάθε φύλλο.
Είναι ο θάνατος στόμα που πεινά
Κι εσύ το μαγεμένο μήλο.

Ποιος θα 'σαι λοιπόν
Όταν έρθει το τέλος;
Όταν τα όρνια κυκλώνουν
Και οι σκιές όλο ζυγώνουν.
Θα κρυφτείς;
Ή θα εκδικηθείς το χέρι που σκοτώνει;
Είναι η καρδιά σου από γυαλί;
Ή είναι αγνή και λευκή σαν το χιόνι;

Μια Φορά

**ΚΙ ΕΝΔΕΙΝ
ΚΑΙ ΡΟ...**

Ηταν ο πιο κρύος χειμώνας που είχε ζήσει ποτέ το βασίλειο. Οι τάφοι ήταν σκεπασμένοι με πάγο. Οι τριανταφυλλιές στον κήπο του κάστρου ήταν σχεδόν γυμνές, με τα φύλλα τους μαραμένα και καφετιά. Ο βασιλιάς Μάγκνους στεκόταν στην άκρη του δάσους μαζί με το δούκα Χάμοντ, περιμένοντας την άφιξη του άλλου στρατού. Ο βασιλιάς έβλεπε την ανάσα του στον αέρα. Τα αργά, σταθερά συννεφάκια απλώνονταν μπροστά στο πρόσωπό του και εξαφανίζονταν στον παγωμένο πρωινό αέρα. Τα χέρια του είχαν μουδιάσει. Δεν ένιωθε το βάρος της πανοπλίας στην πλάτη του ούτε τον σιδερόπλεχτο θώρακα που πίεζε το στήθος του με μέταλλο τόσο παγωμένο, που έκανε το δέρμα του να πονάει. Δεν ανησυχούσε για τους εχθρούς στην άλλη πλευρά του πεδίου της μάχης ούτε φοβόταν.

Μέσα του ήταν ήδη νεκρός.

Ο στρατός του όμως στεκόταν πίσω του. Ένα από τα άλογα χλιμίντρισε μες στην ομίχλη. Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος, σκέφτηκε. Πέθανε πριν από έναν περίπου

χρόνο. Την είχε κρατήσει νεκρή στην αγκαλιά του, είχε δει τη ζωή να χάνεται απ' τα μάτια της. Τι θα έκανε; Ποιος ήταν χωρίς εκείνη; Καθόταν στα διαμερίσματά του, με τη μικρή του κόρη στα γόνατά του αλλά το σύννεφο της θλίψης ήταν υπερβολικά πυκνό. Δεν άκουγε ούτε μια λέξη απ' αυτά που του έλεγε. «Ναι, Χιονάτη», της έλεγε, αλλά το μυαλό του ήταν αλλού καθώς τον βομβάρδιζε με ερωτήσεις. «Ναι, αγάπη μου, δίκιο έχεις».

Στο βάθος της πεδιάδας μπορούσε να διακρίνει το στρατό του εχθρού. Ήταν πολεμιστές-σκιές, μια σκοτεινή στρατιά που είχε συγκεντρωθεί από κάποια ανεξήγητη μαγική δύναμη. Στέκονταν μέσα στην πάχνη του πρωινού σαν στοιχειωμένες μορφές – χωρίς όνομα και χωρίς πρόσωπο. Η πανοπλία τους ήταν ένα θαμπό μαύρο χρώμα. Σε κάποια σημεία ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς πού τέλειωνε το δάσος και πού ξεκινούσε ο στρατός.

Ο δούκας Χάμοντ γύρισε και τον κοίταξε με τα φρύδια σμιχτά σε μια ανήσυχη έκφραση.

«Από ποια κόλαση βγήκε αυτός ο στρατός;» αναρωτήθηκε.

Ο βασιλιάς Μάγκνους έσφιξε τα δόντια του. Κούνησε το κεφάλι του προσπαθώντας να βγει απ' τη νωθρότητα που τον είχε κυριεύσει τόσους μήνες. Είχε ένα βασίλειο που έπρεπε να προστατεύσει, εκείνη τη στιγμή και για πάντα.

«Μια κόλαση που τους περιμένει να γυρίσουν!» φώναξε. Έπειτα ύψωσε το σπαθί του και οδήγησε τα στρατεύματά του στη μάχη.

Όρμησαν προς τον εχθρικό στρατό, με τα σπαθιά να σημαδεύουν το λαρύγγι των αντιπάλων. Πολύ σύντομα οι σκιές ορμούσαν εναντίον τους. Η πανοπλία των εχθρών ήταν παρόμοια με τη δική τους αλλά από μέσα υπήρχαν μαύρες σκιές που άλλαζαν και έτρεμαν σαν τον καπνό. Ένας πολεμιστής δίχως πρόσωπο όρμησε προς το βασιλιά Μάγκνους, με το ξίφος προτεταμένο. Ο βασιλιάς τον χτύπησε με το σπαθί του και η μορφή έγινε θρύψαλα σαν γυαλί, χιλιάδες μαύρα κομματάκια που σκόρπισαν προς κάθε κατεύθυνση. Ο βασιλιάς σήκωσε το κεφάλι του κατάπληκτος. Παντού γύρω του, οι άντρες του ορμούσαν στις σκιές και ένας ένας οι μαύροι πολεμιστές τινάζονταν διαλυμένοι στην πρωινή δροσιά. Τα αστραφτερά θραύσματα έπεφταν στο χώμα και εξαφανίζονταν μέσα στη σκληρή, σκεπασμένη με πάγο γη. Μέσα σε λίγα λεπτά, η πεδιάδα είχε αδειάσει. Τα στρατεύματα του βασιλιά στέκονταν μέσα στην πεδιάδα μόνα, ενώ ο ήχος απ' τις ανάσες τους ήταν το μοναδικό πράγμα που έσπαγε τη σιωπή. Ήταν λες και ο στρατός των εχθρών δεν είχε υπάρξει ποτέ.

Ο βασιλιάς και ο δούκας Χάμοντ αντάλλαξαν ένα απορημένο βλέμμα. Πίσω απ' την ομίχλη, ο βασιλιάς διέκρινε ένα μικρό ξύλινο κατασκεύασμα ανάμεσα στα δέντρα. Πήγε προς τα εκεί. Όταν έφτασε περίπου πέντε με έξι μέτρα μακριά, είδε ότι ήταν μια άμαξα-φυλακή. Κατέβηκε απ' το άλογό του και κοίταξε μέσα. Διέκρινε τη γυναίκα που ήταν κουβαριασμένη στη γωνία. Κυματιστά ξανθά μαλλιά έπεφταν σαν χείμαρρος στους ώμους της. Ένα βέλο έκρυβε το πρόσωπό της.

Την είχε αιχμαλωτίσει ο εχθρικός στρατός – ποιος ξέρει τι να είχε υποφέρει. Οι φήμες έλεγαν ότι οι σκοτεινές δυνάμεις είχαν σκοτώσει και ακρωτηριάσει εκατοντάδες αιχμαλώτους, ακόμα και παιδιά. Ο βασιλιάς κατέβασε επιδέξια το σπαθί του πάνω στην κλειδαριά και την έσπασε στα δυο.

«Είσαι ελεύθερη. Δε χρειάζεται να με φοβάσαι», είπε και άπλωσε το χέρι του στη νεαρή γυναίκα. «Πώς είναι το όνομά σας, λαίδη;»

Η γυναίκα γύρισε αργά αργά προς το μέρος του, με τη μικροσκοπική της σιλουέτα να διαγράφεται στο φως. Άπλωσε το λεπτό της χέρι στο δικό του και σήκωσε το βλέπο της. Ο βασιλιάς Μάγκνους έμεινε να κοιτάζει έκθαμβος το πανέμορφο πρόσωπο της γυναίκας. Είχε χυμώδη χείλη και γαλάζια μάτια με μακριές βλεφαρίδες και δυο λεπτές ξανθές πλεξούδες κρατούσαν τα μαλλιά της μακριά απ' τα ψηλά ζυγωματικά της. Δεν μπορεί να ήταν μεγαλύτερη από είκοσι χρόνων.

«Με λένε Ραβένα, άρχοντα», είπε εκείνη σιγανά.

Ο βασιλιάς σώπαινε. Τα πάντα πάνω της – η μύτη της, τα δάχτυλα, τα χείλη της – ήταν όμορφα και λεπτεπίλεπτα. Εκείνη τη στιγμή ένιωσε τη θερμότητα του χεριού της. Μπορούσε να μυρίσει τα φρέσκα πεύκα γύρω τους. Θυμόταν ξεκάθαρα τη μέρα που είχε γνωρίσει τη γυναίκα του, τη μοναδική γυναίκα που είχε καταφέρει ποτέ να τον κάνει να νιώσει έτσι. Ήταν καλοκαίρι και το λαμπερό φως έπαιζε με τις φυλλωσιές των δέντρων.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, η θλίψη του επιτέλους δια-

λύθηκε. Καθώς στεκόταν εκεί, μπροστά στη Ραβένα, με την καρδιά του να βροντοχτυπάει στο στήθος του, ένωσε ξαφνικά ξανά ζωντανός.

Ο βασιλιάς επέστρεψε στο παλάτι με τη νεαρή καλλονή. Οι εποχές άλλαζαν. Η αρχική εκείνη χαρά γινόταν όλο και μεγαλύτερη. Ο βασιλιάς Μάγκνους ζήτησε από τη Ραβένα να τον παντρευτεί. Κάθε μέρα την ερωτευόταν όλο και περισσότερο, αυτή τη νεαρή γυναίκα που είχε αρπαχτεί και αιχμαλωτιστεί απ' το στρατό των εχθρών. Ήταν σαν έφηβος πλάι της – τα μάγουλά του αναψοκοκκίνιζαν όταν του έλεγε ιστορίες για τη ζωή της πριν τον γνωρίσει, όταν ζούσε στα πέρατα του βασιλείου με τον αδελφό της, τον Φιν, και τη συγχωρεμένη τη μητέρα της.

Η κόρη του βασιλιά, η Χιονάτη, καθόταν δίπλα τους την ώρα του φαγητού, με το σαγόνι της ακουμπισμένο στα χέρια της καθώς παρατηρούσε τη Ραβένα. Ήταν ένα παιδί, μόλις επτά χρόνων. Οι τρεις τους ήταν μια οικογένεια. Ήταν αυτό που ήθελε πάντα ο βασιλιάς.

Μερικές φορές κοιτούσε τη Ραβένα, πώς χαμογελούσε στη Χιονάτη ή την έπαιρνε απ' το χέρι και την οδηγούσε γύρω γύρω στην αυλή του κάστρου. Φαινόταν τόσο ευτυχισμένη μαζί τους...

Όταν έφτασε η μέρα του γάμου, η Ραβένα στεκόταν στο πίσω μέρος του καθεδρικού ναού. Πίσω από τις ξύλινες πόρτες άκουγε το πλήθος που στριφογυρνούσε ανυπόμονο στα στασίδια. Τα μάγουλά της ήταν πουδραρισμέ-

να. Τα χείλη της ήταν βαμμένα στο βαθύ κόκκινο του αίματος και το φόρεμά της ήταν τόσο σφιχτό στην πλάτη της, που μετά βίας ανάσαινε. Κοίταξε την αντανάκλασή της στον καθρέφτη στον τοίχο με ένα ελαφρύ μειδίαμα στα χείλη. Εκείνο το βράδυ, μετά την τελετή, δε θα χρειαζόταν να προσποιείται άλλο. Θα έπαιρνε επιτέλους αυτό που ήθελε.

«Είσαι τόσο όμορφη...» ψιθύρισε μια φωνούλα.

Γύρισε και είδε τη Χιονάτη να στέκεται στην πόρτα και να την κοιτάζει. Η Χιονάτη έπιασε την ουρά του νυφικού της Ραβένα και τη σήκωσε για να μη σέρνεται στο πέτρινο πάτωμα. Η Ραβένα κάλεσε την κόρη του βασιλιά κοντά της με ένα ελαφρό τίναγμα του καρπού της.

«Πολύ ευγενικό, μικρή μου», είπε τρυφερά. «Ειδικά αν σκεφτείς αυτό που λένε, πως το πρόσωπο της αληθινής ομορφιάς σ' ολόκληρο το βασίλειο είναι το δικό σου». Η Ραβένα άγγιξε το μάγουλο του κοριτσιού. Το δέρμα της ήταν τέλειο, σαν πορσελάνη. Είχε τεράστια, σκούρα καστανά μάτια και στα μάγουλά της μια υποψία κοκκινίσματος. Όποτε περνούσε δίπλα από υπηρέτες ή στρατιώτες, όλοι έπεφταν στα γόνατα, γοητευμένοι.

Η Χιονάτη ανασήκωσε το κεφάλι της με μάτια τόσο αθώα, τόσο αφελή. Η Ραβένα χαμογέλασε στο μικροσκοπικό προσωπάκι, ξέροντας ότι αυτή η υποκρισία θα τέλειωνε σύντομα και τότε θα έπαιρνε εκδίκηση για τις αδικίες που είχαν γίνει σε βάρος του λαού της και της ίδιας.

«Το ξέρω ότι είναι δύσκολο, μικρή μου. Όταν ήμουν στην ηλικία σου, έχασα κι εγώ τη μητέρα μου».

Χάιδεψε το μάγουλο της Χιονάτης. Άκουγε την ορχήστρα στην άλλη πλευρά του μεγαλόπρεπου καθεδρικού να ετοιμάζεται. Πολύ σύντομα θα διέσχιζε την εκκλησία. Πήγαιναν όλα όπως τα είχε σχεδιάσει.

Καθώς περίμενε να αρχίσει η μουσική, οι σκέψεις της γύρισαν πίσω στη μέρα που οι άντρες του βασιλιά είχαν φτάσει στο χωριό τους. Ήταν τόσο μικρή. Η Ραβένα και ο αδελφός της, ο Φιν, βρίσκονταν στο τσιγγάνικο τροχόσπιτο της μητέρας τους. Ήταν πάντα μαζί, ένα μικρό караβάνι που ταξίδευε εδώ κι εκεί, μέχρι τη μέρα που ήρθε ο στρατός του βασιλιά. Η μητέρα της έβαλε μπροστά στο πρόσωπό της έναν καθρέφτη.

«Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να σε σώσει», της είπε. Μετά η ηλικιωμένη γυναίκα έπιασε τον καρπό της κόρης της και τον κράτησε πάνω από μια λεκάνη με άσπρο υγρό, ψέλνοντας ξόρκια μέσα απ' τα δόντια της. Με μια κοφτερή λεπίδα έσκισε τον καρπό της Ραβένα και άφησε το αίμα να στάξει στη λεκάνη. Το κόκκινο άστραφτε τόσο έντονα πάνω στο λευκό. Η Ραβένα ήπие το φίλτρο λαίμαργα. Μερικές φορές, όταν έκλεινε τα μάτια της, μπορούσε ακόμη να νιώσει τη δυνατή, μεταλλική γεύση του υγρού πάνω στη γλώσσα της. «Πιες», της είχε πει η μητέρα της. «Και μ' αυτό θα έχεις τη δύναμη να κλέβεις τη νιότη και την ομορφιά. Γιατί αυτή είναι η απόλυτη δύναμη και η μοναδική προστασία σου».

Οι άντρες του βασιλιά μπήκαν σε όλα τα τροχόσπιτα. Έβγαζαν τους τσιγγάνους απ' τα σπίτια τους και τους σκότωναν. Ο Φιν ούρλιαζε. Ήθελε να την προστατεύσει,

αυτό μόνο θυμόταν η Ραβένα. Η μητέρα τους είχε βάλει τα χέρια της στα μέτωπά τους και είχε ψιθυρίσει μερικά ακόμα ξόρκια, κι άλλες λέξεις για να τους δώσει μια δύναμη που θα τους ένωνε. Θα είχαν πάντα ο ένας τον άλλο και η Ραβένα θα ήταν δεμένη με τον αδελφό της μέχρι το θάνατο. Έτρεχαν τόσο γρήγορα, που η Ραβένα σχεδόν δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Είχαν καταφέρει να το σκάσουν αλλά η μητέρα τους είχε μείνει πίσω. Η Ραβένα ανατρίχιασε καθώς θυμήθηκε πώς είχε βάλει ο στρατιώτης το σπαθί στο λαιμό της μητέρας της. Η μητέρα της είχε πει τις τελευταίες της λέξεις, φωνάζοντας στη Ραβένα καθώς ο στρατιώτης την έσερνε μακριά. «Να θυμάσαι!» της φώναζε. «Με πάναγνο αίμα δέθηκε και μόνο μ' αίμα πάναγνο μπορεί να λυθεί το ξόρκι». Μετά η μητέρα της είχε πέσει στα γόνατα, κι απ' την πληγή της ανάβλυζε αίμα που χυνόταν στο γρασίδι. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά ήταν νεκρή.

«Ραβένα;» είπε ξαφνικά μια φωνούλα. «Ραβένα; Ήρθε η ώρα».

Η Ραβένα άνοιξε τα μάτια της. Η Χιονάτη στεκόταν πίσω της και άπλωνε την ουρά του νυφικού της. Οι ξύλινες πόρτες είχαν ανοίξει διάπλατα. Χιλιάδες μάτια ήταν στραμμένα πάνω της και περίμεναν να διασχίσει την εκκλησία. Ίσιωσε την πλάτη της και τα γαλάζια της μάτια σκοτεινίασαν καθώς κοίταξε το βασιλιά στα μάτια. Το μικρό κορίτσι είχε δίκιο. Είχε έρθει η ώρα.

Εκείνο το βράδυ, καθώς οι τελευταίοι καλεσμένοι έπιναν και έτρωγαν στην αυλή του κάστρου, η Ραβένα οδήγησε το βασιλιά στο υπνοδωμάτιό του. Ξάπλωσε δίπλα του με το λευκό της νυφικό, τα μακριά ξανθά μαλλιά της λυτά στους ώμους, και τον παρατηρούσε καθώς εκείνος έπινε τις τελευταίες γουλιές απ' το κρασί του. Πέρασε τα δάχτυλά του ανάμεσα στα χρυσά μαλλιά της και τα ακούμπησε στη λεπτή χρυσή κορόνα της. Ρουμπίνια και σμαράγδια στόλιζαν το μπροστινό μέρος. Ο γαμπρός ήταν κουρασμένος απ' τη χαρμόσυνη μέρα, οι κινήσεις του ήταν αργές απ' το ποτό. Ήταν εύκολος στόχος...

Η Ραβένα άπλωσε το χέρι της κάτω απ' το μαξιλάρι της και έβγαλε το ασημένιο στιλέτο που είχε κρύψει εκεί μόλις πριν από λίγες ώρες. Το σήκωσε πάνω απ' το κεφάλι της, εστιάζοντας στο κέντρο του στέρνου του βασιλιά, όπου τα πλευρά του έκρυβαν την καρδιά του. Με μια απότομη κίνηση το κάρφωσε στο στήθος του, βλέποντας το σώμα του να τινάζεται απ' το ξαφνικό χτύπημα.

«Πρώτα θα σου πάρω τη ζωή, άρχοντά μου», ψιθύρισε η Ραβένα, μέχρι που τα μέλη του σταμάτησαν να σφαδάζουν. «Και μετά θα πάρω το βασίλειό σου».

Βγήκε απ' το δωμάτιο και διέσχισε το διάδρομο, αφήνοντας το βασιλιά νεκρό στα ματωμένα σεντόνια. Προχωρούσε βιαστικά κατεβαίνοντας τα σκαλιά προς την κινητή πύλη του κάστρου. Ο αδελφός της, ο Φιν, περίμενε έξω από το σιδερένιο πλέγμα της πύλης. Πίσω του ήταν ο στρατός του, οι μαύροι στρατιώτες που δεν ξεχώριζαν σχεδόν στο σεληνόφωτο. Η Ραβένα σήκωσε τη

σιδερένια πύλη και οι στρατιώτες ξεχύθηκαν στο κάστρο. Μέσα σε λίγα λεπτά είχαν απλωθεί σε κάθε γωνιά του κάστρου.

Όσο οι στρατιώτες μάχονταν, η Ραβένα επέστρεψε στο δωμάτιό της. Άκουγε τις κραυγές των πολιτών και τις κλαγγές των μετάλλων, καθώς οι στρατιώτες μάχονταν σώμα με σώμα. Ένας από τους άντρες του αδελφού της της έφερε έναν τεράστιο καθρέφτη. Έμοιαζε με στρογγυλή ασπίδα από καλογυαλισμένο μπρούντζο. Όταν έμεινε μόνη της, ενώ ο αέρας έξω απ' το δωμάτιό της αντηχούσε από φωνές και κραυγές, κοίταξε την επιφάνεια του καθρέφτη. Ήταν πολύ μεγαλύτερος από εκείνον που είχε κρατήσει μπροστά στο πρόσωπό της η μητέρα της πριν από τόσα χρόνια, αλλά είχε μέσα του πολύ περισσότερη μαγεία.

«Καθρέφτη, καθρεφτάκι μου, ποια είναι η πιο όμορφη απ' όλες;» ρώτησε και έσκυψε προς το μέρος του.

Η επιφάνεια του καθρέφτη κυμάτισε. Στο πάτωμα γύρω απ' τα πόδια της Ραβένα χύθηκε υγρό που σηκώθηκε και σχημάτισε ένα μπρούντζινο άγαλμα σχεδόν στο ίδιο ύψος μ' εκείνη. Η μορφή φαινόταν λες και ήταν ντυμένη με σκούρο ύφασμα αλλά αντανakλούσε το δωμάτιο γύρω της. Στο πρόσωπο του άντρα-καθρέφτη καθρεφτιζόταν το πρόσωπο της Ραβένα με κάθε λεπτομέρεια.

«Εσύ, βασίλισσά μου», είπε. «Άλλο ένα βασίλειο υποκύπτει στη γοητεία σου. Δεν υπάρχει πια τέλος στη δύναμη και την ομορφιά σου;»

Όταν άκουγε τον καθρέφτη να μιλάει, η Ραβένα ήξε-

ρε ότι η μαγική δύναμη που της είχε χαρίσει η μητέρα της ήταν απέραντη. Μπροστά της έπεφταν βασίλεια, αφανίζονταν άντρες και ακόμα και απλά αντικείμενα έπαιρναν μαγικές ιδιότητες και αποκάλυπταν μυστικά που δεν έπρεπε να μάθει κανείς. Σήκωσε τα χέρια της στον αέρα, νιώθοντας στα ακροδάχτυλά της τη μάχη, θυμήθηκε όλα όσα είχε παραδώσει η οικογένειά της στο βασιλιά. Ήταν επιτέλους νεκρός. Το βασίλειο ήταν και πάλι δικό της. Κανένας δεν μπορούσε πια να της κάνει κακό, ποτέ ξανά.

Όταν η μάχη τέλειωσε και η αυλή έμεινε σιωπηλή, κατέβηκε ξανά τη σκάλα. Οι πολεμιστές-σκιές ήταν παρατεταγμένοι στο πέτρινο προαύλιο. Στα τραπέζια και στις καρέκλες υπήρχε αίμα. Στο πάτωμα σπασμένα πιάτα, τα απομεινάρια του εορταστικού δείπνου πεταμένα παντού. Δεν ανατρίχιασε καν στη θέα των πτωμάτων, μερικά από τα οποία ήταν γυναίκες, που είχαν πέσει από τα καθίσματα τους. Όσοι καλεσμένοι και ευγενείς είχαν γλιτώσει είχαν στηθεί στον τοίχο πίσω απ' το στρατό του Φιν.

«Τι να τους κάνουμε αυτούς;» ρώτησε ένας στρατηγός. Οι γυναίκες έσφιγγαν τα χέρια τους κλαίγοντας και ζητώντας έλεος. Μερικοί ευγενείς μάλιστα είχαν βουρκώσει. Κρατούσαν τα παιδιά τους κολλημένα πάνω τους προσπαθώντας, μάταια, να τα προστατεύσουν. Η Ραβένα έκλεισε τα μάτια της και θυμήθηκε τη μητέρα της – όλες τις γυναίκες του χωριού της που είχαν σφαγιαστεί ανελέητα. Αυτό ήταν γραφτό να συμβεί. Ο βασιλιάς έφταιγε, όχι εκείνη. Έτσι έπρεπε να γίνει.

«Να πεθάνουν», είπε με αδιάφορη φωνή. Έπειτα τύλιξε γύρω της το μανδύα της, καθώς ανατρίχιασε απ' τον παγερό αέρα της νύχτας. Μετά έκανε μεταβολή και πήγε να φύγει.

Με την άκρη του ματιού της είδε τον Φιν να κρατάει το κοριτσάκι. Το μαχαίρι του ακουμπούσε το λαιμό της Χιονάτης. Κάτι στο πρόσωπο του κοριτσιού την ξάφνιασε, αυτό το μικρό παιδί που μόλις πριν από λίγες ώρες τής είχε σηκώσει το νυφικό. Τα χείλη της έτρεμαν και στα μάτια της ξεχείλιζαν δάκρυα.

«Φιν... μη!» φώναξε, οι λέξεις βγήκαν πριν προλάβει να τις σταματήσει. Ο Φιν μισοέκλεισε τα μάτια του σαν να μην ήταν σίγουρος ποια ήταν. Εκείνη ίσιωσε το σώμα της προσπαθώντας να μη φανεί αδύναμη μπροστά στον αδελφό της, που είχε πολεμήσει τόσο γενναία για χάρη της, χωρίς να αμφισβητήσει ποτέ τις διαταγές της. «Ρίξτε τη σε ένα κελί. Δεν ξέρει κανείς πού μπορεί να χρησιμεύσει το βασιλικό αίμα».

Τα μάτια της συναντήθηκαν με τα μάτια της Χιονάτης. Κοιτάχτηκαν έντονα, ενώ γύρω τους επικρατούσε χάος. Γυναίκες οδηγούνταν έξω με τη βία για να θανατωθούν. Ευγενείς προσπαθούσαν να ξεφύγουν απ' τις λαβές των στρατιωτών. Ένα μικρό αγόρι ούρλιαζε «μαμά», με πρόσωπο κλαμένο και κατακόκκινο. Εκείνη τη στιγμή, όμως, η Ραβένα έβλεπε μόνο τη Χιονάτη και η Χιονάτη εκείνη. Η Ραβένα ακούμπησε το χέρι της στο στήθος της και αναρωτήθηκε τι ακριβώς ένιωθε γι' αυτό το μικρό παιδί, τη διάδοχο του θρόνου που είχε μόλις

σφετεριστεί. Ήταν δεμένες η μία με την άλλη, κατά κάποιον τρόπο, με μια παράξενη, πανίσχυρη δύναμη.

Η Ραβένα έμεινε εκεί, με το χέρι της πάνω στην καρδιά της, μέχρι που ο Φιν έφυγε για τα μπουντρούμια, σέροντας πίσω του τη Χιονάτη.

Τα μάτια της μικρής δεν έπαψαν στιγμή να την κοιτάζουν. Είχε το κεφάλι γυρισμένο, κοιτώντας πίσω της, μέχρι που εξαφανίστηκε πίσω απ' τη βαριά, ξύλινη πόρτα.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΤΗΣ...
ΘΑ ΤΗ ΣΚΟΤΩΣΕΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Ή Ο ΚΥΝΗΓΟΣ
ΘΑ ΤΗ ΜΕΤΑΤΡΕΨΕΙ ΣΕ ΑΗΤΤΗΤΟ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ;

Πριν από δέκα χρόνια, η εκθαμβωτική βασίλισσα Ραβένα σκότωσε το βασιλιά την πρώτη νύχτα του γάμου τους. Τώρα χρειάζεται μια αγνή καρδιά για να καταφέρει να διατηρήσει την ομορφιά της αλλά και τη δύναμή της. Και η μοναδική που υπάρχει, φυλακισμένη στο κάστρο τόσα χρόνια, είναι η καρδιά της κόρης του βασιλιά.

Το νεαρό κορίτσι καταφέρνει να δραπετεύσει και αναζητά καταφύγιο στο Σκοτεινό Δάσος. Εκεί υπάρχουν ένα σωρό επικίνδυνα φυτά και δηλητηριώδη ζώα και η βασίλισσα αποφασίζει να στείλει στο κατόπι της τον μοναδικό άνθρωπο που λέγεται ότι μπήκε στο Δάσος και επιβίωσε: έναν θλιμμένο Κυνηγό, τον Έρικ.

Έχοντας προ πολλού εγκαταλείψει κάθε ελπίδα για ζωή, ο Έρικ δέχεται. Όταν όμως βρίσκει τη λεία του, διστάζει. Θα σκοτώσει το όμορφο κορίτσι; Ή θα την εκπαιδεύσει για να γίνει η καλύτερη πολεμίστρια που έχει δει ποτέ το βασίλειο;

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΣ ΘΡΥΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, Η ΧΙΟΝΑΤΗ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ.

UNIVERSAL PICTURES PRESENTS A ROTH FILMS PRODUCTION "SNOW WHITE & THE HUNTSMAN" KRISTEN STEWART CHARLIZE THERON CHRIS HEMSWORTH SAM CLAYTON IAN MCGSHANE BOB HOSKINS
RAY WINSTONE NICK FROST TOBY JONES MUSIC BY JAMES NEWTON HOWARD COSTUME DESIGNER COLLEEN ATWOOD EDITORS CONRAD BUFF ACH NEIL SMITH PRODUCTION DESIGNER DOMINIC WATKINS DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY GREIG FRASER
EXECUTIVE PRODUCERS PALAK PATEL GLORIA BORDERS PRODUCED BY JOE ROTH SAM MERCER SCREEN STORY BY EVAN DAUGHERTY SCREENPLAY BY EVAN DAUGHERTY AND JOHN LEE HANCOCK AND HOSSEIN AMINI
THIS FILM IS NOT YET RATED
www.snowwhiteandthehuntsmanmovie.com
31 ΜΑΪΟΥ
DIRECTED BY RUPERT SANDERS
A UNIVERSAL PICTURE
© 2012 UNIVERSAL STUDIOS

Δείτε περισσότερα στην ιστοσελίδα
www.snowwhiteandthehuntsmanmovie.com

ΣΤΟΥΣ ΚΙΝ/ΦΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗ UNIVERSAL PICTURES

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-882-4

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗ: 11806

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ